

Un pensament de Tatiana Góricheva

Ds, 9/01/2010 per Francesc Torralba

[Primum Vivere](#)

Per casualitat, he trobat un llibre de Tatiana Góricheva, publicat per Herder, que té un títol molt suggerent: *Parlar de Déu resulta perillós. Les meves experiències a Rússia i Occident*. Fa anys que m'interessa el pensament de Góricheva. Nascuda a Sant Petersburg en 1947, Góricheva és una conversa al cristianisme en ple temps de comunisme soviètic. Amb algunes dones de la mateixa ciutat, va fundar el primer moviment feminista de la Unió Soviètica. Va patir la censura i la persecussió d'aquell règim totalitari. Després de diversos interrogatoris i empresonaments fou expulsada del seu país en 1980, nou anys abans de la caiguda del mur de Berlín.

M'interessa la seva visió d'Occident, la seva comprensió del cristianisme com a font de llibertat i la seva particular evolució intel·lectual. Filòsofa de formació i dirigent comunista en la seva primera joventut, Góricheva es converteix al cristianisme en meditar sobre el *Parentostre*. Critica amb vehemència la pèrdua de radicalitat evangèlica del cristianisme occidental i el seu assecament espiritual. En llegir-la, un s'adona de com són d'importants els contextos per comprendre les novetats espirituals. En el règim totalitari que va patir, va veure en l'Església un espai de llibertat i d'humanització, però, a la vegada, es frustra en veure com és viscut el cristianisme en el món occidental, en un món en el qual, com digué Dostoievski, el diner ho és tot.

Ignorada en la seva pròpia terra i oblidada en l'àmbit occidental, Góricheva és una figura a considerar i a llegir, una font de renovació espiritual, un agulló clavat en l'ànima que ens recorda el potencial creador i creatiu de la fe en un context d'estancament i d'acomplexament. D'aquest llibre trobat, destaco un pensament oportú, una idea clau, especialment idònia per reflexionar sobre quin humanisme volem bastir en aquest segle XXI.

Escriu Tatiana Góricheva: "Vam comprendre que en el segle XX ja no es podia parlar de l'home com s'havia fet en els segles XVII i XVIII; vam entendre que les experiències anorreadores de l'home a Hiroshima, a Auschwitz i als Gulag havien de canviar essencialment la nostra concepció de l'humanisme" (p. 82). La lliçó és oportuna i cal prendre'n nota. El nou humanisme s'haurà de construir sobre la memòria de la barbàrie. Sense el record de les víctimes, no hi ha futur.